

EDITAT PER UN GRUP DE PATRIOTES CATALANS D'AMERICA, EN DEFENSA DELS PAISOS DE LENGUA CATALANA: PRINCIPAT DE CATALUNYA, I ELS REGNES DE VALENCIA I DE MALLORCA (58.532 Kms.² — 1.804 Municipis — 5.901.000 habitants)

SETEMBRE DEL 1956

PUBLICACIO MENSUAL

NUMERO 3

EL NOSTRE ONZE DE SETEMBRE

L'ESPERIT de lluita que menaren els patriotes del 1714, continua més viu que mai en el cor del poble català; com sempre, queden ben definits els camps; els VIGATANS, patriotes dignes que combateren el bon combat, i els BOTIFLERS, d'esperit servil i innoble, que per covardia es venen l'ànima al diable.

Celebrem la gesta d'aquells patricis, el patriotisme a ultrança dels quals els portà al més gran dels sacrificis en la Guerra de Successió, en que es debatia, com sempre, la llibertat de la pàtria, enfront de l'hegemonia castellana; ells ens llegenden la llavor de patriotisme que no ha deixat mai de fructificar. Citem-ne alguns: Antoni de Peguera i Aimeric i el doctor Domènec Perera, ambaixadors a Gènova, que signaren el tractat d'aliança amb Anglaterra. Manuel Ferrer i Ciges, del Braç Militar, d'eloqüència inflamada, el qual proclamà: "Fineixi la Nació amb glòria". Els ciutadans honorats de Barcelona, i els síndics de Manresa, Solsona i Sabadell. Jacint de Clariana, que des de Nàpols treballava pel proveïment de Barcelona; Manuel Desvalls, defensor de Cardona; el general Basset i Ramos, VALENCIA, que lluità fins al darrer moment; el vicari de Xiva i Vilareial. El marquès de Rubí, gran patriota, virrei català a Mallorca i Eivissa, fornit constantment i generosament, queviures i municions als assetjats.

Els guerrillers que actuaren en diverses comarques; Antoni Desvalls i de Vergós, marquès de Poal, el més prestigiós, tena i temut de tots, actuant al Luçanès; el general Moragues, al Pallars, quin cap fou penjat en una gàbia de ferro dalt del Portal de Mar; en Vidal Magrinyà i en Carrasclat al Camp de Terragona; en Bach de Roda, en Puig de Perafità i en Mas a la Plana de Vic; l'Ermengol Amill, al Vallès i al Llobregat; en Bach de Roda (fill) a la Marina; en Pere Brichfeus, en Francesc Busquets i el patriota Salvador Leonart, l'home de les missions més solitàries i arriscades.

Dintre Barcelona, l'alta figura del Conseller en Cap, Rafael de Casanova; el general comandant, Antoni de Villaroel; el Vell Lanuça, comte de Plasència; Pinós de Rocabertí, Copons i de Montfalcó, Carles Fiveller, Sebastià Dalmau, Jacint Oliver; el canonge Anglada, un dels directors de l'artilleria; els generals de batalla Miquel Ramon i Tort, Joan Baptista Basset i Ramos, Francesc Sans, i Josep Bellver; els capitans Jaume Roca i Pau Macip, sotmesos, com Moragues, a mort infamant a la força i esquarterats.

L'ambaixador català a Londres, Pau Ignasi de Dalmases i Ros; l'ambaixador a la Haia, Felip de Ferran i Sacirera comte de Ferran, i el seu secretari Francesc Llevant; la família Dalmau, entre altres, aportant cabals a la Diputació. I tota la fillada de la ciutat laboriosa, amb la famosa Coronela, composta pels gremis de notaris, escriptors, professors, estudiants, llibreters, escultors, dauradors, ferrers, calderers, cerers, pintors, fusters, escudellers, mestres de mantes, botiguers de teles... Les dames i donzelles catalanes que suportaren estoïcament els atacs formidables, l'amenaça de les caves o mines, la penúria de les municions i dels proveïments, les malalties i la fam.

Felip V dictà el Decret de Nova Planta dient: "Habiendo pacificado enteramente mis armas el Principado de Cataluña, toca a mi soberanía establecer gobierno en él". I bé quedava la terra, la tradició, l'idioma i la ciutat de Barcelona; la forta personalitat del poble català ha fet impossible l'acompliment del maligne desig de Felip V i de tots els seus successors, comptant-hi avui el franquisme, que es proposaven assolir la completa extinció del poble català. I, als dos-cents quaranta dos anys d'esclavatge, es redreça més potent que mai, per proclamar EL DRET IMMANENT, INALIENABLE I IMPRESCRIPTIBLE de Catalunya a la seva independència nacional.

Els BOTIFLERS d'avui dia són aquells que minimitzen el problema nacional català, acceptant un Estatut que no resol el problema de llibertat de Catalunya; contra ells lluitarem amb coratge, fent honor als patriotes que caigueren a Barcelona l'onze de setembre del 1714.

DOCUMENT INTRASCENDENT

ACABA d'arribar a les nostres mans el "Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya", consignant que és "Editat a l'Exili", i amb el "Sumari" següent: "MISSATGE del President de la Generalitat a tots els catalans Pag. 1 i 2. DECRET de creació de les Delegacions Generals i Especials a Catalunya i a l'exili — Pag. 3".

El "Missatge" es transforma en poema transatlàntic, perquè ens parla d'un viatge a Mèxic on ha rebut mostres de respecte i d'adhesió a les Institucions; i ens diu que aquesta actitud la comparteixen tots aquells catalans fidels a la Pàtria, el que ens sembla desorbitat. Nosaltres creiem ésser fidels a la Pàtria com el que més, i no compartim pas aquest respecte i adhesió a les Institucions (així, en majúscula) de què parla el senyor Terradellas. Breu; com a patriotes, hem superat la Generalitat tal com la concep el senyor President; i no ens trobem pas sols; som munió els que la considerem superada.

I ara segueix el "Missatge" amb una literatura que ens estalviem de comentar, perquè respon a la propaganda d'unes Institucions, barrejant-hi el nostre drama nacional, que tots portem clavats al cor. L'afirmació de que cap fracció no pot parlar en nom de la Pàtria i que no més la Institució és la que pot fer-ho, ens resulta molt pretenciosa; és que Déu cega a qui vol perdre, i aquest és el cas del senyor Terradellas.

Perquè durant disset anys la Generalitat ha resultat inoperant i pràcticament inexistència pels patriotes. I, repetint-nos direm: la Generalitat del 31, que no s'assembla en res a la Institució tradicional, fou fruit d'una troballa de nom, a rel de la GRAN FRUSTRACIO CATALANA del present segle; vós ho sabeu, senyor President, com sabeu també que l'Estatut que tant defenseu, va ésser superat en tots els terrenys pel President màrtir Companys. I vós li seguïu les petjades, si no que el minimitzeu, signant documents i posant-vos a les ordres d'un pretès president de la República espanyola.

Fa de mal compaginar aquest respecte a la legalitat, amb les vostres paraules de "que no s'hi vegi cap hipoteca a la futura voluntat del nostre poble". Sant cristià! I no li heu pres el pols a aquest poble? Us seguïu mantenint en la dèria estatutària? Permeteu-nos dir-vos que sou un innocent!

Amb aquell sentit de superioritat que caracteritza al senyor Terradellas, signa un DECRET com a President, d'obligatori compliment per a tots els catalans, ja que es troba publicat en el "Diari Oficial"; i quin Decret! Farà la felicitat de tots els catalans! Bé és veritat que ha de retreure que existí un Consell Nacional de Londres creat el 1940, i que en 1950 ja es creaven Delegacions, arribant a dir que "Fins ara cap Delegació no ha pogut ésser constituïda"; i no li diu res que als sis anys s'ha tan inoperant com sempre? El resultat lògic a què hauria d'arribar és que no responen les Delegacions a cap realitat de l'emigració ni de dintre Catalunya; quines Delegacions quedaren constituïdes per la Crida del 1950? Pràcticament cap; us podem assegurar que almenys, a Cuba, no es podran pas constituir, i creuríem que a gairebé en tots els països d'Amèrica tampoc. A què ve aquesta dèria?

Si; s'ha de justificar que existeixen unes "Institucions" per si es presentés l'hora de retornar a Catalunya, que tinguéssim tots plegats un govern que ens poguéssim presentar; respondria, però, a unes realitats presents? Permeteu-nos suposar que el SENYOR PRESIDENT TERRADELLES arribés a Barcelona en el moment del trasbals o canvi; creieu sincerament que se'l consideraria com a tal? Massa sang s'ha vessat i masses anys s'han escolat perquè les generacions d'avui el tinguessin en compte. Macià no va haver

Director: Lluís Alvarez —Tacón 16— Havana - Cuba.
Preu de l'exemplar 10 centaus.